Στήν ὑπόθεση 250/80,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Byret τῆς Κοπεγχάγης πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς ποινικῆς διώξεως πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ, ἀσκηθείσης ἀπό

ANKLAGEMYNDIGHEDEN (εἰσαγγελική ἀρχή)

κατά

HANS ULRICH SCHUMACHER,

PETER HANS GERTH,

JOHANNES HEINRICH GOTHMANN,

ALFRED C. TÖPFER, Ἀμβοῦργο,

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 269/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1973, περί τῶν λεπτομερειῶν ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν «προσχωρήσεως» (ΕΕΤ L 30, σ. 73), ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 30ῆς Μαΐου 1973 (ΕΕΤ L 146, σ. 13),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμημάτων, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Κατά τόν χρόνο τῆς πρώτης διευρύνσεως τῆς Κοινότητος τό 1973, ὑφίσταντο ἀξιόλογες διαφορές μεταξύ τῶν τιμῶν πού ἴσχυαν στά ἀρχικά Κράτη μέλη καί τῶν τιμῶν πού ἐφηρμόζοντο στά νέα Κράτη μέλη. Ἐν τούτοις, ἡ ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἐπῆλθε προοδευτικῶς, κατά τήν διάρκεια μιᾶς πενταετοῦς μεταβατικῆς περιόδου πού προεβλέπετο ἀπό τήν πράξη προσχωρήσεως. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐθεσπίσθηκαν τά λεγόμενα ἐξισωτικά ποσά «προσχωρήσεως» πρός τό σκοπό νά ἀποφευχθεῖ ἡ στρέβλωση τῶν ὅρων ὑπό τούς ὁποίους ἕνα προϊόν προερχόμενο ἀπό ἕνα Κράτος μέλος ἠδύνατο νά διατεθεῖ στό ἐμπόριο στό ἔδαφος ἑνός ἄλλου Κράτους μέλους. Ἡ προοδευτική προσέγγιση μεταξύ τῶν τιμῶν πού εἶχαν καθορισθεῖ γιά κάθε νέο Κράτος μέλος καί τῶν κοινῶν τιμῶν εἶχε ὡς ἐπακόλουθο μία παράλληλη μείωση τῶν τιμῶν αὐτῶν μέχρι τῆς πλήρους ἐξαφανίσεώς τους στό τέλος τῆς μεταβατικῆς περιόδου.

Κανόνες περί τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω ἐξισωτικῶν ποσῶν ἐτέθησαν μέ τήν πράξη προσχωρήσεως (ἄρθρα 55-58). Δυνάμει τῶν ἄρθρων 73, 51 καί 55 τῆς ἴδιας πράξεως, οἱ κανόνες αὐτοί εἶχαν ἐφαρμογή καί στά σιτηρά, προσδιωρίσθησαν δέ κατόπιν, στόν τομέα τῶν σιτηρῶν, μέ τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 229/73 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1973 (ΕΕΤ L 27, σ. 25), ὁ ὁποῖος παρέμεινε ἐν ἰσχύι μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου 1975, ὅταν ἀντεκατεστάθη ἀπό τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 2757/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1975 (ΕΕΤ L 281, σ. 104).

Στό πλαίσιο τοῦ συστήματος πού ἐθεσπίσθη ἀπό τίς ἀνωτέρω διατάξεις, τά ἐξισωτικά ποσά πού εἶχαν ἐφαρμογή στίς συναλλαγές μεταξύ τῆς Κοινότητος ὑπό τήν ἀρχική της σύνθεση καί τῶν νέων Κρατῶν μελῶν καί μεταξύ τῶν τελευταίων καί τρίτων χωρῶν, ἦταν ἴσα μέ τήν διαφορά μεταξύ τῶν τιμῶν πού εἶχαν καθορισθεῖ γιά τό οἰκεῖο νέο Κράτος μέλος καί τῶν κοινῶν τιμῶν.

Γιά τίς συναλλαγές μεταξύ δύο νέων Κρατῶν μελῶν, τά ἐξισωτικά ποσά ἦταν ἴσα μέ τή διαφορά τῶν ποσῶν πού εἶχαν ἐφαρμογή στίς συναλλαγές μεταξύ καθενός ἀπό τά νέα Κράτη μέλη καί τῆς Κοινότητος ἀπό τήν ἀρχική της σύνθεση.

Προκειμένου νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ κοινοτική προτίμηση, τά ἐν λόγω ἐξισωτικά ποσά ὑφίσταντο συνεχεῖς ἀναθεωρήσεις κατά τρόπον ὥστε νά μή δύνανται νά εἶναι ἀνώτερα, ἐκτός ἂν ἄλλως ὥριζε τό Συμβούλιο, ἀπό τίς εἰσφορές κατά τήν ἐξαγωγή στίς συναλλαγές μέ τρίτες χῶρες.

Τό ἄρθρο 6 τοῦ κανονισμοῦ 229/73 ἐπέτρεπε, ἐφ' ὅσον θά παρίστατο ἀνάγκη, τήν θέσπιση ἑνός συστήματος προκαθορισμοῦ τοῦ ἐξισωτικοῦ ποσοῦ. Οἱ ἀναγκαῖες πρός τοῦτο διατάξεις ἐθεσπίσθησαν μέ τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 3280/73 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1973 (ΕΕΤ L 337, σ. 11). Ὁ κανονισμός αὐτός προέβλεπε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι, στήν περίπτωση προκαθορισμοῦ τοῦ ἐξισωτικοῦ ποσοῦ, ἔπρεπε νά συσταθεῖ ἐγγύηση τριῶν λογιστικῶν μονάδων (ΛΜ) ἀνά τόννο, ἐλευθερουμένη ὅταν προσήγοντο ἀποδείξεις περί τῆς τηρήσεως τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων καί, σέ περίπτωση ἐξαγωγῆς, συμπληρωμα-

τική ἀπόδειξη ὅτι τό προϊόν εἶχε ἐγκαταλείψει τό γεωγραφικό ἔδαφος τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο εἶχαν ἐκπληρωθεῖ αὐτές οἱ διατυπώσεις.

Κατά τίς συναλλαγές τῶν νέων Κρατῶν μελῶν μεταξύ τους ἤ μέ τά ἀρχικά Κράτη μέλη τά ἐξισωτικά ποσά προσχωρήσεως εἰσέπραττε ἤ ἐχορήγει ἐκεῖνο ἀπό τά δύο οἰκεῖα Κράτη μέλη, τοῦ ὁποίου τό ἐπίπεδο τῶν τιμῶν, πού εἶχε χρησιμεύσει γιά τόν προσδιορισμό τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν, ἦταν τό ὑψηλότερο.

Οἱ λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως ἐθεσπίθησαν μέ τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 269/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1973.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 30ῆς Μαΐου 1973, προϋπόθεση τῆς καταβολῆς τοῦ ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως ἦταν ἡ προσαγωγή ἀποδείξεως περί τοῦ ὅτι τό προϊόν γιά τό ὁποῖο ἔχουν ἐκπληρωθεῖ οἱ τελωνειακές διατυπώσεις ἐξαγωγῆς ἐγκατέλειψε τό γεωγραφικό ἔδαφος τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο ἐξεπληρώθησαν οἱ διατυπώσεις αὐτές. Ἐν τούτοις, σέ ὡρισμένες περιπτώσεις καί, μεταξύ ἄλλων, ὅταν τό ἐξισωτικό ποσό ἐφηρμόζετο σέ προϊόν γιά τό ὁποῖο δέν εἶχε προσδιορισθεῖ καμμία ἐπιστροφή, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ ἐξαχθέντος προϊόντος στήν παροῦσα ὑπόθεση, πρόσθετη προϋπόθεση τῆς καταβολῆς ἦταν ἡ ἀπόδειξη τῆς τηρήσεως τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς καί τῆς εἰσπράξεως τῶν δασμῶν καί τῶν ἐπιβαρύνσεων ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος πού ἐπεβάλλοντο στό Κράτος μέλος τοῦ προορισμοῦ.

Ἡ ἀπόδειξη αὐτή ἔπρεπε νά προσαχθεῖ διά τῆς προσκομίσεως τοῦ ἐντύπου ἐλέγχου (Τ 5) πού προβλέπεται στό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 2315/69, περί κοινοτικῆς διαμετακομίσεως. Ὅπως προέκυπτε ἀπό τό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 τελευταῖο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ 269/73, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1466/73, μεταξύ τῶν εἰδικῶν ἐνδείξεων τοῦ ἐντύπου αὐτοῦ, τό τετραγωνίδιο 104 ἔπρεπε νά συμπληρωθεῖ ἀπό τούς ἐνδιαφερομένους μέ διαγραφή τῶν περιττῶν ἐνδείξεων καί προσθήκη μιᾶς ὡρισμένης ἐνδείξεως, τήν ὁποία περιεῖχε τό ἴδιο ἄρθρο στίς γλῶσσες τῶν διαφόρων Κρατῶν μελῶν. Ἀλλά σέ ὡρισμένες μέν γλωσσικές ἀποδόσεις ἡ ἐν λόγω ἔνδειξη ἀνταπεκρίνετο στή γαλλική ἔκφραση «destiné à être mis à la consommation», προοριζόμενο γιά διάθεση στήν κατανάλωση, ἐνῶ σέ ἄλλες ἀποδόσεις ἀνταπεκρίνετο στήν ἔκφραση «destiné à être mis en libre pratique» προοριζόμενο νά τεθεῖ σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία. Αὐτή ἡ διαφορά διατυπώσεως εὑρίσκεται στήν βάση τῆς παρούσης ὑποθέσεως, τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὁποίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Τήν 29η Ἰουλίου 1975 οἱ δανικές ἀρχές ἐχορήγησαν στήν ἐπιχείρηση Alfred C. Töpfer, Ἀμβούργο (στό ἑξῆς: Töpfer), ἡ ὁποία ἐπιδίδεται στό διεθνές ἐμπόριο σίτου, πιστοποιητικό προκαθορισμοῦ ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως, καταβλητέου γιά τήν ἐξαγωγή 5 000 τόννων σίτου ἀπό τήν Δανία στό Ἡνωμένο Βασίλειο, μέ συντελεστή 24,05 ΛΜ ἀνά τόννο (ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐμειώθη στίς 20,62 ΛΜ ἀνά τόννο), ἀφοῦ συνεστήθη ἐγγύηση 3 ΛΜ ἀνά τόννο. Τό πιστοποιητικό ἴσχυε μέχρι τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 1975.

Τήν 27η Αὐγούστου 1975, ἡ Töpfer ἐπέτυχε τόν προκαθορισμό ἀπό τίς δανικές ἀρχές ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως γιά τήν εἰσαγωγή σίτου, προερχομένου ἀπό τήν Δανία καί τό Ἡνωμένο Βασίλειο ἀντιστοίχως, πρός ἕνα Κράτος μέλος τῆς Κοινότητος ὑπό τήν ἀρχική της σύνθεση. Τό καταβλητέο ἀπό τόν εἰσαγωγέα ἐξισωτικό ποσό ἀνήρχετο σέ 2 ΛΜ ἀνά τόννο, συνεστήθη δέ ἐγγύηση 3 ΛΜ ἀνά τόννο. Τό πιστοποιητικό ἴσχυε μέχρι τῆς 25ης Ὀκτω-

6ρίου 1975 γιά τό σύνολο τῶν ἀρχικῶν Κρατῶν μελῶν.

Τήν 4η Σεπτεμβρίου 1975 ἡ Töpfer συνῆψε σύμβαση γιά τήν πώληση 1 800 τόννων δανικοῦ σίτου στήν ἑταιρία Bremer Rolandmühle, Βρέμη. Τήν 15η Σεπτεμβρίου, ἐπώλησε 1 800 τόννους ἀγγλικοῦ σίτου πρός μία ἀγγλική ἑταιρία, τήν Dalgety Franklin Ltd., ἀπό τήν ὁποία τούς ἀγόρασε ἐκ νέου τήν ἑπομένη ἡμέρα.

Τήν 17η, 23η καί 25η Σεπτεμβρίου 1975, τρία πλοῖα ναυλωμένα ἀπό τήν Töpfer ἀπέπλευσαν ἀπό τήν Δανία, μεταφέροντας συνολικῶς 1 800 τόννους σίτου, μέ τελικό προορισμό τήν Βρέμη. Ὅταν ἔφθασαν στό Ἡνωμένο Βασίλειο, τά πλοῖα αὐτά ἐξεφόρτωσαν τόν σίτο στίς σιταποθῆκες μιᾶς ἀγγλικῆς ἑταιρίας, ἡ ὁποία ἀνῆκε ἀπό κοινοῦ στήν ἀγοράστρια ἀγγλική ἑταιρία καί στήν Töpfer. Ἀμέσως μετά τήν ὁλοκλήρωση τῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς, οἱ 1 800 τόννοι σίτου ἐφορτώθησαν ἐκ νέου στά ἴδια πλοῖα καί ἐπανεξήχθησαν πρός Βρέμη, ὅπου τά διάφορα φορτία ἔφθασαν, ἀντιστοίχως, τήν 26η Σεπτεμβρίου, 1η καί 13η Ὀκτωβρίου 1975.

Δεδομένου ὅτι στήν δήλωση Τ 5, ἡ ὁποία ἐθεωρήθη μεταγενεστέρως ἀπό τίς ἀγγλικές ἀρχές, ἡ Töpfer ἀνέφερε ὅτι τόπος προορισμοῦ τοῦ ἐμπορεύματος ἦταν ἡ «Ἀγγλία» (τό Ἡνωμένο Βασίλειο) καί ὅτι τό ἐμπόρευμα ἦταν «bestemt til afsætning til forbrug» (προοριζόμενο γιά διάθεση στήν κατανάλωση), ἡ ἐπιχείρηση αὐτή εἰσέπραξε στήν Δανία ἕνα ἐξισωτικό ποσό προσχωρήσεως πού ἀνήρχετο σέ 287 501,21 δανικές κορῶνες (20,62 ΛΜ ἀνά τόννο), ἡ δέ ἐγγύηση τήν ὁποία εἶχε συστήσει στήν χώρα αὐτή ἐλευθερώθη.

Κατά τήν εἰσαγωγή στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἡ Töpfer ἐξώφλησε ἕνα ἐξισωτικό ποσό προσχωρήσεως ὕψους 11 611 γερμανικῶν μάρκων (2 ΛΜ ἀνά τόννο) 6άσει τοῦ πιστοποιητικοῦ πού εἶχε λάβει στό Βέλγιο τήν 27η Αὐγούστου.

Μέ κατηγορητήριο τῆς 14ης Νοεμβρίου 1979, ὁ «statsadvocat for særlig økonomisk kriminalitet» (εἰσαγγελεύς ἁρμόδιος γιά τήν δίωξη ἐγκλημάτων εἰδικῆς οἰκονομικῆς φύσεως) ἤσκησε, ἐνώπιον τοῦ Byret τῆς Κοπεγχάγης, ποινική δίωξη κατά τῆς Töpfer καί τριῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς πού εἶχαν ἀσχοληθεῖ μέ τίς ἀνωτέρω ἐξαγωγές. Ὁ «statsadvocat» διετύπωσε κατά τῶν ἀνωτέρω τήν κατηγορία ὅτι παρεβίασαν ὡρισμένες διατάξεις τοῦ δανικοῦ νόμου 595 τῆς 22ας Δεκεμβρίου 1972, ὁ ὁποῖος ἐθεσπίσθη γιά τήν θέση σέ ἐφαρμογή τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν περί κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀγορῶν, ἐζήτησε δέ νά ὑποχρεωθοῦν σέ ἀπόδοση τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως πού εἰσεπράχθησαν στήν Δανία καί σέ ἐκ νέου κατάθεση τῆς ἐγγυήσεως, γιά τόν λόγο ὅτι εἶχαν σχεδιάσει, ἤδη πρό τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἀνωτέρω ἐμπορεύματος ἀπό τήν Δανία, νά τό ἐπανεισαγάγουν στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας καί ὅτι ἐσκεμμένως, μέ σκοπό νά εἰσπράξουν ἐξισωτικά ποσά προσχωρήσεως στήν Δανία γιά τίς ἐξαγωγές πρός τό Ἡνωμένο Βασίλειο χωρίς νά ἀπωλέσουν τήν ἐγγύηση, προέβησαν σέ ἀνακριβή καί παραπλανητική δήλωση πρός τίς δανικές τελωνειακές ἀρχές, ἀναγράφοντας, στό σχετικό ἔντυπο Τ 5, ὅτι τό ἐν λόγω ἐμπόρευμα προωρίζετο γιά διάθεση στήν κατανάλωση στό Ἡνωμένο Βασίλειο.

Κατά τήν διάρκεια συνεδριάσεως προπαρασκευαστικῆς τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως, τήν 12η Αὐγούστου 1980, οἱ κατηγορούμενοι παρεδέχθησαν ὅτι ἡ ἀρχική τους πρόθεση ἦταν νά ἐξαγάγουν τό ἐμπόρευμα πρός τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ὑπεστήριξαν ὅμως ὅτι ἡ συμπεριφορά τους δέν παρεβίαζε τούς κοινοτικούς κανόνες. Ἐπεκαλέσθησαν τό γεγονός ὅτι ἡ δήλωσή τους ἔκανε λόγο γιά ἐκτελωνισμό τοῦ ἐμπορεύματος στό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὁ ὁποῖος πράγματι ἐπραγματοποιήθη, καί ὅτι μέ κανένα τρόπο οἱ ἀνωτέρω κανόνες δέν ἐμπόδιζαν τή ἐπανεξαγωγή τοῦ ἐκτελωνισθέντος αὐτοῦ ἐμπορεύματος πρός ἕνα ἄλλο κράτος.

Μέ Διάταξη τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1980, τό Byret τῆς Κοπεγχάγης ἀπεφάσισε νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Δικαιοῦται ἕνα Κράτος μέλος (Α), τό ὁποῖο ἐξέδωσε ἕνα πιστοποιητικό προκαθορισμοῦ ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως γιά τήν ἐξαγωγή σίτου πρός ἕνα ἄλλο Κράτος μέλος (Β), νά ἀρνηθεῖ τήν καταβολή τοῦ ποσοῦ στόν δικαιοῦχο του κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς (ΕΟΚ) 269/73, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τό ἄρθρο 2 [1] τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1466/73, ὅταν ἀπό τεχνικῆς τελωνειακῆς ἀπόψεως ὁ σίτος ἐτέθη σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία στό κράτος Β, ὁ δέ δικαιοῦχος προσκομίζει τό ἐκδοθέν στό κράτος Β ἔντυπο ἐλέγχου κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς (ΕΟΚ) 2315/69, τό ὁποῖο, μεταξύ ἄλλων, φέρει τήν ἔνδειξη «Bestemt til afsætning til forbrug» (προοριζόμενο γιά διάθεση στήν κατανάλωση) ἤ «Für den freien Verkehr bestimmt» (προοριζόμενο νά τεθεῖ σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία), πλήν ὅμως ὁ σίτος ἐτέθη σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία στό κράτος Β ἀποκλειστικῶς καί μόνο γιά νά ἐπανεξαχθεῖ ἀμέσως μετά πρός ἕνα τρίτο Κράτος μέλος (Γ); Θεωρεῖται ὡς δεδομένο ἐν προκειμένω ὅτι κατά τήν ἐξαγωγή ἀπό τό κράτος Β πρός τό κράτος Γ ἐτηρήθησαν οἱ διατάξεις περί ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως.»

Ἡ Διάταξη περί παραπομπῆς ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 13η Νοεμβρίου 1980.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν οἱ κατηγορούμενοι στήν κυρία δίκη, ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τόν H. Viltoft, δικηγόρο Κοπεγχάγης, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν R. Wainwright καί τόν H. P. Hartvig, μέλη τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

1 — Πρόκειται, στήν πραγματικότητα, γιά τό ἄρθρο 1.

II — Γραπτές παρατηρήσεις πού ὑπεβλήθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ

Οἱ *κατηγορούμενοι στήν κυρία δίκη* ἀρνοῦνται ὅτι ἔδωσαν στίς δανικές τελωνειακές ἀρχές ἀνακριβεῖς καί παραπλανητικές πληροφορίες.

Ἰσχυρίζονται ὅτι κανένας ἀπό αὐτούς δέν εἶχε συνείδηση τοῦ ὅτι ἦταν δυνατόν νά ὑφίστανται διαφορά μεταξύ τῆς ἐνδείξεως «Für den freien Verkehr bestimmt» (προοριζόμενο νά τεθεῖ σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία) πού χρησιμοποιεῖται στήν χώρα τους, τήν Γερμανία, καί τῆς ἐνδείξεως «Bestemt til afsætning til forbrug» (προοριζόμενο γιά διάθεση στήν κατανάλωση), ἡ ὁποία πρέπει νά περιέχεται στό ἔντυπο Τ 5 στήν Δανία.

Ὑπογραμμίζουν, ἐξ ἄλλου, ὅτι κατά κανένα χρονικό σημεῖο δέν ἀπεπειράθησαν νά ἀποκρύψουν αὐτό πού συνέβη στήν πραγματικότητα, ἀλλά ὅτι, ἀπεναντίας, ἔδωσαν πάντα στίς ἁρμόδιες ἀρχές ὅλες τίς πληροφορίες πού αὐτές τούς ἐζήτησαν. Ὑποστηρίζουν, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐξελίχθησαν τά γεγονότα στήν προκειμένη περίπτωση δέν ἀντιβαίνουν κατά κανένα τρόπο πρός τίς διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου.

Ὡς πρός τό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη ἀπό τό παραπέμπον δικαστήριο, οἱ κατηγορούμενοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου πρέπει νά στηρίζεται σέ κριτήρια καθαρῶς ἀντικειμενικά καί ὄχι σέ κριτήρια συνδεόμενα μέ τίς ὑποκειμενικές προθέσεις τῶν ἐξαγωγέων ἐπιχειρήσεων. Πρός ὑποστήριξη τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἐπικαλοῦνται τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2ας Ἰουνίου 1976 (ὑπόθεση 125/75 Milch-, Fett- und Eier-Kontor GmbH, Sml. 1976, σ. 771), ὅπου ἀναφέρεται ὅτι «στό πλαίσιο τῆς χορηγήσεως μιᾶς ἐπιστροφῆς κατά τήν ἐξαγωγή, τό ζήτημα ἄν τό ἐμπόρευμα ἔφθασε στήν ἀγορά τοῦ τόπου προορισμοῦ δύναται νά ἐπιλυθεῖ μόνο ἐπί τῇ βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, κατά τρόπον ὥστε νά στερεῖται σημασίας τό ἄν ὁ ἐξαγωγεύς πού ὑπέβαλε τήν αἴτηση περί ἐπιστροφῆς ἐγνώριζε ἤ ὄχι, κατά τό χρονικό αὐτό σημεῖο, ὅτι τό ἐμπόρευμα θά μετεφέρετο τελικῶς σέ μία ἄλλη χώρα».

Κατά τήν γνώμη τους, ἡ ἴδια ἀρχή πρέπεί νά ἐφαρμοσθεῖ καί στήν προκειμένη περίπτωση.

Τό μόνο ἀποφασιστικό γεγονός θά πρέπει νά εἶναι τό ὅτι ὁ ἐξαγωγεύς προβαίνει στίς πραγματικές ἐνέργειες ἀπό τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἡ χορήγηση τοῦ ἐξισωτικοῦ ποσοῦ. Στήν προκειμένη περίπτωση, οἱ προϋποθέσεις αὐτές πληροῦνται, δεδομένου ὅτι τά ἐπίδικα ἐμπορεύματα πράγματι ἐτέθησαν σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία στό Ἡνωμένο Βασίλειο.

Ὑφίσταται μέν, πράγματι, μία γλωσσική διαφορά μεταξύ τοῦ γερμανικοῦ κειμένου τῆς δηλώσεως Τ 5, τήν ὁποία ἐπικαλοῦνται οἱ κατηγορούμενοι, καί τοῦ ἀντιστοίχου δανικοῦ κειμένου, εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητο ὅτι τό Δικαστήριο πρέπει νά δώσει μία ἑρμηνεία τῶν κριτηρίων χορηγήσεως τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν «προσχωρήσεως» ἡ ὁποία νά εἶναι ὁμοιόμορφη γιά ὅλα τά Κράτη μέλη, δεδομένου ὅτι μία διαφοροποιημένη ἑρμηνεία θά συνεπήγετο στρεβλώσεις ἀντιβαίνουσες πρός τούς σκοπούς τῆς συνθήκης τῆς Ρώμης.

Ἐν ὄψει τῆς ἑρμηνείας αὐτῆς, οἱ κατηγορούμενοι θεωροῦν χρήσιμο νά ὑπογραμμίσουν ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις εἰσαγωγῶν-ἐξαγωγῶν, οἱ ὁποῖες δροῦν στό πλαίσιο τῶν εὐρωπαϊκῶν ὀργανώσεων τῶν ἀγορῶν, πρέπει νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψη, κατά τρόπο ἀπολύτως ὁμοιόμορφο, τό ἐξισωτικό ποσό «προσχωρήσεως», τήν ἀπώλεια τῆς ἐγγυήσεως, ἐνδεχόμενες ἐπιβαρύνσεις καί ἐπιστροφές, καί ὅτι εἶναι συνεπῶς σημαντικό νά δύνανται νά βασίζονται στήν διατύπωση τῶν διατάξεων. Κατά τή γνώμη τους, ἐξ ἄλλου, ἡ ἐφαρμογή σαφῶν καί βεβαίων κατευθυντηρίων γραμμῶν ὡς πρός τά κριτήρια χορηγήσεως τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως εἶναι πολύ πιό σημαντική καί ἀναγκαία ἀπό τήν μέριμνα νά ἀποτραπεῖ, σέ ἐξαιρετικῶς ἰδιάζουσες περιστάσεις — ὀφειλόμενες σέ ἀπρόοπτες μεταβολές τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς —, ἡ καταβολή ἑνός ἐξισωτικοῦ προσχωρήσεως πού δέν ἐξυπηρετεῖ καθόλου ἤ ἐξυπηρετεῖ μόνον ἐν μέρει τούς σκοπούς, τούς ὁποίους ἐπιδιώκουν κατά κανόνα οἱ κοινές ὀργανώσεις τῶν γεωργικῶν ἀγορῶν.

Γιά λόγους ἀσφαλείας τοῦ δικαίου, ἡ ἄποψη ἀποκτᾶ ἀκόμη περισσότερο βάρος ὅταν ἡ ἀδικαιολόγητη καταβολή ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ «προσχωρήσεως» συνεπάγεται ποινική εὐθύνη γιά τόν ἐξαγωγέα πού ἔλαβε τό ποσό.

Ἡ *Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* διαπιστώνει πρῶτον ὅτι σέ μία περίπτωση ὅπως ἡ παρούσα, τόσο ἡ καταβολή ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως ὅσο καί ἡ ἐλευθέρωση τῆς ἐγγυήσεως ἔχουν ὡς προϋπόθεση μεταξύ ἄλλων, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 269/73 καί τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ κανονισμοῦ 3280/73 ἀντιστοίχως, τήν προσαγωγή μιᾶς ἀποδείξεως πού συνίσταται στό ἔντυπο ἐλέγχου (Τ 5) τοῦ ἐγγράφου κοινοτικῆς διαμετακομίσεως θεωρημένο ἀπό τήν ἁρμοδία τελωνειακή ἀρχή τοῦ Κράτους μέλους προορισμοῦ.

Ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι, ὅταν προσαχθεῖ αὐτή ἡ ἀπόδειξη καθώς καί οἱ ἄλλες ἀποδείξεις πού ἀπαιτοῦνται ἀπό τούς ἀνωτέρω κανονισμούς, θεωρεῖται ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος πληροῖ τίς ἀναγκαῖες τυπικές προϋποθέσεις γιά νά τοῦ καταβληθοῦν τά ἐξισωτικά ποσά καί νά ἐλευθερωθεῖ ἡ ἐγγύησή του.

Κατά τήν γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς, τό γεγονός ὅτι ἡ ἔνδειξη πού πρέπει νά περιέχεται στό τετραγωνίδιο 104 τοῦ ἐγγράφου ἐλέγχου διαφέρει στίς διάφορες γλωσσικές ἀποδόσεις τοῦ κανονισμοῦ 269/73, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1466/73, στερεῖται σημασίας. Ἡ ἀνομοιότητα αὐτή ἀποτελεῖ ἕνα πρόβλημα καθαρά γλωσσικό ὀφειλόμενο στό γεγονός ὅτι κατά τήν ἐποχή ἐκείνη δέν ὑπῆρχε, ἐπί κοινοτικοῦ ἐπιπέδου, κοινή ὁρολογία στόν τελωνειακό τομέα. Ἦταν ἐπομένως ἀνάγκη νά χρησιμοποιηθοῦν, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, ἐθνικές ἐκφράσεις πού ἐχρησιμοποιοῦντο σέ κάθε Κράτος μέλος, γεγονός τό ὁποῖο πάντως

δέν έδημιούργησε δυσκολίες στήν πράξη. Κατά τήν γνώμη της, στήν άλληλουχία αὐτή πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἔνδειξη ἔχει ὡς μοναδικό σκοπό νά παράσχει στήν ἁρμοδία γιά τήν καταβολή τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν ἀρχή τήν ἀπόδειξη ὅτι πληροῦται ἡ προϋπόθεση πού προβλέπεται στό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 πρῶτο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ 269/73. Ἡ ἔνδειξη αὐτή δέν ἀποτελεῖ συνεπῶς μία πρόσθετη προϋπόθεση ἐν σχέσει πρός τήν προϋπόθεση «τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς καί τῆς εἰσπράξεως τῶν δασμῶν καί τῶν ἐπιβαρύνσεων ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος πού ἐπιβάλλονται στό Κράτος μέλος τοῦ προορισμοῦ», τήν ὁποία τάσσει ἡ ἀνωτέρω διάταξη.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει πάντως ὅτι τό γεγονός ὅτι συντρέχουν τυπικές προϋποθέσεις πού εἶναι ἀναγκαῖες γιά τήν καταβολή τοῦ ἐξισωτικοῦ ποσοῦ καί τήν ἐλευθέρωση τῆς ἐγγυήσεως δέν εἶναι ἀποφασιστικό γιά τή διαπίστωση τοῦ ἄν μία ἐξαγωγή ἀπό ἕνα Κράτος μέλος πρός ἄλλο Κράτος μέλος δημιουργεῖ δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ. Πρόκειται πράγματι γιά κανόνες ἀποδείξεως, οἱ ὁποῖοι, κατά τό πνεῦμα τοῦ κοινοτικοῦ νομοθέτου, πρέπει ὑπό ὁμαλές συνθῆκες νά παρέχουν ἐνδείξεις ἐπαρκεῖς γιά νά θεωρηθεῖ ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀπέκτησε δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ, χωρίς ὅμως οἱ κανόνες αὐτοί νά δημιουργοῦν ἕνα τέτοιο δικαίωμα.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ, ἀντιθέτως, ὅτι οἱ προϋποθέσεις πού πρέπει νά συντρέχουν γιά νά ἀποκτηθεῖ δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ πρέπει νά προσδιορισθοῦν ἀπό τῆς διατυπώσεως τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων περί ἐξισωτικῶν ποσῶν, τοῦ πλαισίου στό ὁποῖο ἐντάσσονται καί τοῦ οἰκονομικοῦ τους σκοποῦ. Ὑπό τό πρίσμα αὐτό, παρατηρεῖ ὅτι, δεδομένου ὅτι σκοπός τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν «προσχωρήσεως» εἶναι ἰδίως νά καταστεῖ δυνατή ἡ διακίνηση ὑπό ἱκανοποιητικές συνθῆκες τῶν προϊόντων μεταξύ δύο Κρατῶν μελῶν, τά ὁποῖα ἔχουν διαφορετικά ἐπίπεδα τιμῶν, μία ἐξαγωγή ἀπό ἕνα Κράτος μέλος πρός ἕνα ἄλλο Κράτος μέλος, στό ὁποῖο τό ἐπίπεδο τῶν τιμῶν εἶναι χαμηλότερο ἀπό ὅτι στό πρῶτο, δέν ἀνταποκρίνεται στόν σκοπό αὐτό παρά μόνο ἄν τό οἰκεῖο ἐμπόρευμα διατεθεῖ στήν ἀγορά τῆς χώρας εἰσαγωγῆς. Πράγματι, μόνο κατά τό στάδιο αὐτό ἀρχίζει τό εἰσαχθέν προϊόν νά ἀνταγωνίζεται μέ ἄλλα προϊόντα ἐπί τῇ βάσει τοῦ χαμηλοτέρου ἐπιπέδου τιμῶν τῆς χώρας εἰσαγωγῆς. Ἀπεναντίας, δέν ἐπιτυγχάνεται ἐξουδετέρωση τῶν διαφορῶν τῶν τιμῶν ἄν τό προϊόν εὑρίσκετο ἁπλῶς ὑπό διαμετακόμιση μέσω τῆς χώρας προορισμοῦ ἤ ἄν ἐπανεξήχθη ἀμέσως μετά τήν ὁλοκλήρωση τῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς. Ἑπομένως, γιά τήν κτήση δικαιώματος πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ εἶναι ἀναγκαῖο τό εἰσαχθέν προϊόν νά μετεποιήθη καί/ἤ νά ἐχρησιμοποιήθη στήν χώρα προορισμοῦ, μέ τήν ἐξαίρεση τῆς περιπτώσεως κατά τήν ὁποία ἡ μεταγενέστερη ἐπανεξαγωγή τοῦ ἐμπορεύματος στήν ἴδια κατάσταση δύναται νά δικαιολογηθεῖ ἀντικειμενικῶς ἀπό μία μεταβολή τῶν συνθηκῶν τῆς ἀγορᾶς.

Βάσει τῶν σκέψεων αὐτῶν, τίς ὁποῖες ἀντλεῖ ἀπό μία σειρά ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου ἐπί ὑποθέσεων πού ἀφοροῦν ἐπιστροφές κατά τήν ἐξαγωγή καί τίς ὁποῖες ἐφαρμόζει κατ' ἀναλογία στά ἐξισωτικά ποσά, ἡ Ἐπιτροπή συνάγει τό συμπέρασμα ὅτι, σέ μία περίπτωση ὅπως ἡ κρινομένη, δέν εἶναι δυνατό νά κτηθεῖ δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ οὔτε, κατά συνέπεια, δικαίωμα ἐλευθερώσεως τῆς ἐγγυήσεως.

Ἐπί πλέον, ἡ Ἐπιτροπή εἶναι τῆς γνώμης ὅτι τό δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ δέν ὑφίσταται ὅταν ὑπάρχει κατάχρηση ἤ καταστρατήγηση τοῦ κοινοτικοῦ καθεστῶτος τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν «προσχωρήσεως».

Παρατηρεῖ ὅτι, μεταξύ τῶν διαφόρων μορφῶν κερδοσκοπίας πού δύνανται νά ἀναφυοῦν ἀπό τό σύστημα τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν, ἐκείνη ἡ ὁποία συνίσταται στό γεγονός ὅτι μία ἐπιχείρηση ἐπωφελεῖται ἀπό τίς διαφορές τῶν συντελεστῶν τῶν ποσῶν αὐτῶν, μέσω συναλλαγῶν πού στεροῦνται οἱουδήποτε οἰκονομικοῦ σκοποῦ,

εἶναι ἀναμφισβητήτως πολύ σοβαρότερη ἀπό τίς ἄλλες. Ἐν τούτοις, ἡ Ἐπιτροπή δέν εἶναι σέ θέση νά ἐμποδίσει ἤ νά δυσχεράνει τίς πράξεις αὐτές χωρίς τόν κίνδυνο νά παρεμβάλει μή ἀναγκαῖα ἐμπόδια στήν διεξαγωγή τῶν γνησίων ἐμπορικῶν πράξεων. Ἐξ ἄλλου, μία ἀνδρομική τροποποίηση τῶν διατάξεων, στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία θά ἐπαρατηροῦντο καταχρήσεις, δύναται νά συνιστᾶ παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης ἔναντι τῶν ἐπιχειρήσεων πού δέν συμμετεῖχαν σέ κερδοσκοπικές συναλλαγές.

Ἐν ὄψει τῆς δυσχερείας πού παρουσιάζει ἡ ἀποτροπή τῶν καταστρατηγήσεων τῶν κοινοτικῶν διατάξεων, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι πρέπει νά εἶναι δυνατή ἡ ἄρνηση τῆς καταβολῆς ἐξισωτικοῦ ποσοῦ ὅταν ἀποδεικνύεται ὅτι, μολονότι συντρέχουν οἱ τυπικές προϋποθέσεις γιά τήν κτήση τοῦ δικαιώματος πρός λήψη τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, μία ὡρισμένη συναλλαγή στερεῖται οἱουδήποτε οἰκονομικοῦ σκοποῦ καί ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς καί μόνο στήν πραγματοποίηση κέρδους χάρη στίς διαφορές μεταξύ τῶν συντελεστῶν τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν πού ἔχουν καθορισθεῖ ἀπό τήν Κοινότητα.

Πρός ὑποστήριξη τῆς ἀπόψεώς της, ἡ Ἐπιτροπή ἐπισυνάπτει στίς παρατηρήσεις της μία ἐπισκόπηση τῶν διατάξεων, οἱ ὁποῖες, στά περισσότερα Κράτη μέλη, ἐπιβάλλουν κυρώσεις γιά τήν κατάχρηση δικαιώματος καί τήν καταστρατήγηση τοῦ νόμου.

Ὑποστηρίζει ὅτι παρόμοιοι κανόνες πρέπει νά ἔχουν ἐφαρμογή ὅσον ἀφορᾶ τό κοινοτικό δίκαιο καί ἀναφέρει σχετικῶς μία ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1977 (ὑπόθεση 125/76, Cremer, Sml. 1977, σ. 1593), ἀπό τήν ὁποία προκύπτει μεταξύ ἄλλων ὅτι ἡ ἐφαρμογή κοινοτικῶν κανονισμῶν «δέν δύναται σέ καμμία περίπτωση νά ἐκτείνεται μέχρι τοῦ σημείου νά καλύπτει καταχρήσεις ἐκ μέρους τῶν ἐπιχειρηματιῶν».

Ἀφοῦ πρῶτα παρατηρεῖ ὅτι, γιά λόγους ἀσφαλείας δικαίου, ἡ ἐφαρμογή ἑνός κανόνος πού ἐπιτρέπει τήν ἄρνηση τῆς καταβολῆς ἐξισωτικοῦ ποσοῦ σέ περίπτωση καταχρήσεως ἤ καταστρατηγήσεως τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου πρέπει βεβαίως νά περιορίζεται στίς περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες ἀποδεικνύεται ὁ καθαρά κερδοσκοπικός χαρακτήρας μιᾶς ἐμπορικῆς πράξεως, ἡ Ἐπιτροπή προτείνει νά δοθοῦν στά ἐρωτήματα πού ἔθεσε τό Byret τῆς Κοπεγχάγης οἱ ἀκόλουθες ἀπαντήσεις:

«1. Οἱ διατάξεις περί ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως, περιλαμβανομένου καί τοῦ κανονισμοῦ 269/73, πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν κατά τήν ἔννοια ὅτι τό δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως καί πρός ἐλευθέρωση τῆς ἐγγυήσεως σέ περίπτωση προκαθορισμοῦ ἔχει ὡς προϋπόθεση ὅτι ἡ ἐξαγωγή ἀπό ἕνα Κράτος μέλος πρός ἕνα ἄλλο Κράτος μέλος ἀνταποκρίνεται στόν σκοπό τοῦ καθιερωθέντος συστήματος, δηλαδή τήν ἐξίσωση διαφορῶν μεταξύ τῶν ἐπιπέδων τιμῶν τῶν ἐν λόγω Κρατῶν μελῶν. Συνεπῶς, τό εἰσαχθέν ἐμπόρευμα πρέπει πράγματι νά διετέθη στήν ἀγορά τῆς χώρας εἰσαγωγῆς.

2. Ἡ ἐξαγωγή ἀπό ἕνα Κράτος μέλος πρός ἕνα ἄλλο Κράτος μέλος, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται ὅτι στερεῖται οἱουδήποτε οἰκονομικοῦ σκοποῦ γιά τόν λόγο ὅτι ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς καί μόνο στήν ἐκμετάλλευση τῶν διαφορῶν πού ὑφίστανται μεταξύ τῶν καθορισθέντων ἀπό τήν Κοινότητα ἐξισωτικῶν ποσῶν συνιστᾶ κατάχρηση ἤ καταστρατήγηση τοῦ κοινοτικοῦ συστήματος καί δέν δημιουργεῖ δικαίωμα πρός λήψη ἐξισωτικοῦ ποσοῦ ἤ πρός ἐλευθέρωση ἐγγυήσεως συσταθείσης σέ περίπτωση προκαθορισμοῦ.»

III — Προφορική διαδικασία

Οἱ κατηγορούμενοι στήν κυρία δίκη, ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τόν H. Viltoft, δικηγόρο Κοπεγχάγης, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν H. P. Hartvig, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους κατά τήν συνεδρίαση τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ Διάταξη τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1980, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο τήν 13η Νοεμβρίου 1980, τό Byret τῆς Κοπεγχάγης ὑπέβαλε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἕνα προδικαστικό ἐρώτημα ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 269/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1973, περί τῶν λεπτομερειῶν ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως (EFT L 30, σ. 73), ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 30ῆς Μαΐου 1973 (EFT L 146, σ. 13).

2 Τό ἐρώτημα αὐτό ἀνέκυψε στό πλαίσιο ποινικῆς διώξεως ἀσκηθείσης ἀπό τόν «statsadvokat for særlig økonomisk kriminalitet» (εἰσαγγελέα ἁρμόδιο γιά τήν δίωξη ἐγκλημάτων εἰδικῆς οἰκονομικῆς φύσεως) κατά ἐπιχειρηματίου πού ἐπιδίδεται στό διεθνές ἐμπόριο σίτου καί τριῶν ὑπαλλήλων του. Ἡ ἐν λόγω εἰσαγγελική ἀρχή κατηγορεῖ τούς ἀνωτέρω ὅτι, κατά μία ἐξαγωγή σίτου ἀπό τήν Δανία πρός τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, παρέβησαν ὡρισμένες διατάξεις τοῦ δανικοῦ δικαίου, πού ἐθεσπίσθησαν γιά τήν θέση σέ ἐφαρμογή τῶν κοινοτικῶν διατάξεων περί τῆς κοινῆς ὀργανώσεως τῶν ἀγορῶν τῶν γεωργικῶν προϊόντων, καί ζητεῖ τήν ἀπόδοση τόσο τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως πού κατεβλήθησαν γιά τήν ἐξαγωγή αὐτή, ὅσο καί τοῦ ποσοῦ τῆς ἐγγυήσεως πού ἐλευθερώθη χωρίς νόμιμη αἰτία.

3 Ὁ κανονισμός 269/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τήν ἑρμηνεία τοῦ ὁποίου ζητεῖ τό ἐθνικό δικαστήριο, προβλέπει, στό ἄρθρο 5 παράγραφος 1, ὅτι ἡ καταβολή τοῦ ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως «ἐξαρτᾶται ἀπό τήν προσαγωγή ἀποδείξεως περί τοῦ ὅτι τό προϊόν, γιά τό ὁποῖο ἐξεπληρώθησαν οἱ τελωνειακές διατυπώσεις ἐξαγωγῆς, ἐγκατέλειψε τήν γεωγραφική περιοχή τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο ἐξεπληρώθησαν οἱ διατυπώσεις αὐτές». Τό ἴδιο ἄρθρο προσθέτει, στήν παράγραφο 2, δεύτερη περίπτωση ὅτι «ὅταν τό ἐξισωτικό ποσό ἐφαρμόζεται σέ

προϊόν, γιά τό όποῖο δέν ἔχει προσδιορισθεῖ καμμία ἐπιστροφή, ἡ καταβολή του ἐξαρτᾶται ἐπί πλέον ἀπό τήν ἀπόδειξη τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς καί τῆς εἰσπράξεως τῶν δασμῶν καί τῶν ἐπιβαρύνσεων ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος πού ἐπιβάλλονται στό Κράτος μέλος τοῦ προορισμοῦ».

4 Τό τελευταῖο ἐδάφιο τῆς ἴδιας παράγραφου 2, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁρίζει ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπόδειξη «παρέχεται διά τῆς προσκομίσεως τοῦ ἐντύπου ἐλέγχου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 2315/69», δηλαδή τοῦ ἐγγράφου ἐνδοκοινοτικῆς διαμετακομίσεως, πού φέρει τήν ὀνομασία Τ 5. Τό ἴδιο αὐτό ἐδάφιο ὁρίζει τέλος, ὑπό στοιχεῖο 6, ὅτι, μεταξύ τῶν εἰδικῶν ἐνδείξεων τοῦ ἐντύπου ἐλέγχου, πρέπει νά συμπληρωθεῖ τό τετραγωνίδιο 104, μέ διαγραφή τῶν περιττῶν ἐνδείξεων καί προσθήκη μιᾶς ἀπό τίς ἀκόλουθες ἐνδείξεις:

«Destiné à être mis à la consommation»

«Bestemt til afsætning til forbrug»

«Für den freien Verkehr bestimmt»

«intended for entry for home use»

«destinato ad essere immesso in consumo»

«Bestemd om in het vrije verkeer te worden gebracht».

5 Ὅπως προκύπτει ἀπό τόν φάκελλο τῆς ὑποθέσεως καί τήν Διάταξη περί παραπομπῆς, ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη σιτέμπορος ἐπέτυχε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ κανονισμοῦ 229/73 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1983 (ΕΕΤ L 27, σ. 25), τόν προκαθορισμό, μέ πιστοποιητικό πού ἐξεδόθη τήν 29η Ἰουλίου 1975, ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως ὑπέρ αὐτοῦ γιά τήν ἐξαγωγή 5 000 τόννων σίτου ἀπό τήν Δανία πρός τό Ἡνωμένο Βασίλειο, μέ συντελεστή 24,05 λογιστικές μονάδες (ΛΜ) ἀνά τόννο — ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐμειώθη σέ 20,62 ΛΜ ἀνά τόννο δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 3280/73 (ΕΕΤ L 337, σ. 11) — καί παρέσχε πρός τοῦτο ἐγγύηση 3 ΛΜ ἀνά τόννο.

6 Ἐξ ἄλλου, τήν 27η Αὐγούστου 1975, ὁ ἀνωτέρω σιτέμπορος ἐπέτυχε τόν προκαθορισμό ἀπό τίς βελγικές ἀρχές ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως, τά ὁποῖα ἔπρεπε νά καταβάλει γιά τήν εἰσαγωγή σίτου, προερχομένου ἀπό τήν Δανία καί τό Ἡνωμένο Βασίλειο ἀντιστοίχως, πρός ἕνα Κράτος μέλος τῆς Κοινότητος ὑπό τήν ἀρχική της σύνθεση. Τό καταβλητέο ἐξισωτικό ποσό ἀνήρχετο, στήν περίπτωση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, σέ 2 ΛΜ ἀνά τόννο, ἡ δέ ἐγγύηση πού

ἔπρεπε νά κατατεθεῖ σέ 3 ΛΜ ἀνά τόννο. Τό σχετικό πιστοποιητικό προκαθορισμοῦ ἴσχυε μέχρι τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1975.

7 Τήν 4η Σεπτεμβρίου 1975 ὁ ἐν λόγω ἔμπορος συνῆψε σύμβαση γιά τήν πώληση 1 800 τόννων δανικοῦ σίτου πρός μία ἐπιχείρηση ἐγκατεστημένη στήν Βρέμη τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας. Τήν 15η Σεπτεμβρίου 1975 ἐπώλησε ἴση ποσότητα τοῦ ἰδίου ἐμπορεύματος πρός μία ἀγγλική ἐπιχείρηση καί τήν ἑπομένη ἀγόρασε ἐκ νέου ἀπό τήν ἐπιχείρηση αὐτή τήν ἴδια αὐτή ποσότητα μέ τίμημα ηὐξημένο κατά £ 3,35 ἀνά τόννο μικτοῦ βάρους. Ἐν τῷ μεταξύ, μέ τηλετύπημα τῆς 15ης καί τῆς 19ης Σεπτεμβρίου 1975, ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη ἐναύλωσε τρία πλοῖα ἀπό ἄγγλο ἐφοπλιστή, δίνοντας τίς ἀκόλουθες ὁδηγίες: «for destination Lowestoft» — «discharging and reloading into the same vessel» — «final destination: Bremen».

8 Τά πλοῖα αὐτά ἀπέπλευσαν ἀπό τήν Δανία τήν 17η, 23η καί 25η Σεπτεμβρίου 1975 ἀντιστοίχως, μεταφέροντας τούς ἀνωτέρω ἀναφερομένους 1 800 τόννους σίτου, πού ἀνῆκαν στόν ἐν λόγω ἐξαγωγέα, στό Lowestoft τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὅπου τό ἐμπόρευμα ἐξεφορτώθη. Μετά τήν ὁλοκλήρωση τῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς, τό ἐμπόρευμα ἐφορτώθη ἐκ νέου στά πλοῖα καί ἐπανεξήχθη μέ προορισμό τήν Βρέμη, ὅπου ἔφθασε τήν 26η Σεπτεμβρίου, 1η καί 13η Ὀκτωβρίου 1975.

9 Δεδομένου ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση ἐπρόκειτο γιά ἐξισωτικό ποσό προσχωρήσεως ἐφαρμοστέο ἐπί προϊόντος γιά τό ὁποῖο δέν εἶχε προσδιορισθεῖ καμμία ἐπιστροφή, ὁ ἐξαγωγεύς ὤφειλε — συμφώνως πρός τό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 269/73 — νά συμπληρώσει τό ἔντυπο ἐλέγχου Τ 5. Πρός τόν σκοπό αὐτό, ὁ ἐξαγωγεύς ἀνέγραψε στό ἐν λόγω ἔντυπο, ὡς προορισμό τοῦ ἀνωτέρω προϊόντος, τό Ἡνωμένο Βασίλειο καί στόν χῶρο 104 τοῦ ἐντύπου ἐσημείωσε ὡς πρός τό ἴδιο προϊόν, τήν ἔνδειξη «Bestemt til afsætning til forbrug» (προοριζόμενο γιά διάθεση στήν κατανάλωση). Βάσει τοῦ ἐντύπου αὐτοῦ, τό ὁποῖο ἐθεωρήθη προσηκόντως ἀπό τίς βρετανικές ἀρχές εἰσαγωγῆς, ὁ ἀνωτέρω ἐξαγωγεύς εἰσέπραξε στήν Δανία ἐξισωτικό ποσό 20,62 ΛΜ ἀνά τόννο, ἡ δέ ἐγγύησή του ἐλευθερώθη. Κατά τήν εἰσαγωγή στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἀντιστρόφως, ὁ ἀνωτέρω, βάσει τοῦ πιστοποιητικοῦ εἰσαγωγῆς πού τοῦ ἐχορηγήθη στό Βέλγιο, ἐξώφλησε ἕνα ἐξισωτικό ποσό προσχωρήσεως 2 ΛΜ ἀνά τόννο, ἡ δέ σχετική ἐγγύηση ἐλευθερώθη.

10 Ἐν ὄψει τῶν ἰδιομορφιῶν τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῆς καί τῶν δηλώσεων πού περιελήφθησαν στό ἔντυπο ἐλέγχου Τ 5 τό ὁποῖο ὑπεβλήθη στίς δανικές ἀρχές, ὁ statsadvokat for særlig økonomisk kriminalitet, μέ κατηγορητήριο τῆς 14ης Νοεμ-

6ρίου 1979, διετύπωσε κατά τοῦ ἐξαγωγέως καί τριῶν ὑπαλλήλων του τήν κατηγορία ὅτι ὑπέβαλαν ἀνακριβή καί παραπλανητική δήλωση πρός τίς ἀρχές αὐτές, ἀναγράφοντας στό ἔντυπο ἐλέγχου ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἐξαγωγή πρός τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ἐνῶ τό προϊόν ἐπανεξήχθη ἀπό τό Κράτος αὐτό ἀμέσως μετά τήν ὁλοκλήρωση τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς.

11 Οἱ κατηγορούμενοι παρεδέχθησαν μέν ὅτι ἤδη πρό τῆς ἐξαγωγῆς ἀπό τήν Δανία πρός τό Ἡνωμένο Βασίλειο εἶχε σχεδιασθεῖ ἡ παράδοση τοῦ ἐν λόγω ἐμπορεύματος σέ πελάτη ἐγκατεστημένο στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἰσχυρίσθησαν ὅμως ὅτι μία τέτοια ἐνέργεια δέν ἀντιβαίνει πρός τήν κοινοτική ρύθμιση πρός ὑποστήριξη τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ἐπεκαλέσθησαν τήν γερμανική ἀπόδοση τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 2, τελευταῖο ἑδάφιο τοῦ κανονισμοῦ 269/73, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1466/73, καί ἰδίως τῆς ἐνδείξεως πού πρέπει νά προστεθεῖ στό τετραγωνίδιο 104 τοῦ ἐντύπου ἐλέγχου Τ 5, ἀπό τό ὁποῖο προκύπτει, κατά τήν γνώμη τους, ὅτι ἡ ἀπόδειξη πού ἀπαιτεῖται ἀπό τό δεύτερο ἑδάφιο τῆς παραγράφου αὐτῆς εἶναι ἡ ἀπόδειξη «τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων εἰσαγωγῆς καί τῆς εἰσπράξεως τῶν δασμῶν καί τῶν ἐπιβαρύνσεων ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος πού ἐπιβάλλονται στό Κράτος μέλος τοῦ προορισμοῦ», ὅρο τόν ὁποῖο ὑποστηρίζουν ὅτι ἐτήρησαν μέ τόν ἐκτελωνισμό τοῦ ἐμπορεύματος στό Ἡνωμένο Βασίλειο.

12 Ἐν ὄψει τῆς ἐπιχειρηματολογίας αὐτῆς καί τῆς διαφορᾶς πού ὑφίσταται, ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, μεταξύ τῶν διαφόρων γλωσσικῶν ἀποδόσεων τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 τελευταῖο ἑδάφιο καί τῆς τετάρτης αἰτιολογικῆς σκέψεως τοῦ κανονισμοῦ 269/73, τό Byret τῆς Κοπεγχάγης, κρίνοντας ὅτι ἡ ἐπίλυση τῆς διαφορᾶς ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἑρμηνεία τοῦ ἐφαρμοστέου ἐν προκειμένω κοινοτικοῦ δικαίου, ὑπέβαλε στό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Δικαιοῦται ἕνα Κράτος μέλος (Α), τό ὁποῖο ἐξέδωσε ἕνα πιστοποιητικό προκαθορισμοῦ ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως γιά τήν ἐξαγωγή σίτου πρός ἕνα ἄλλο Κράτος μέλος (Β), νά ἀρνηθεῖ τήν καταβολή τοῦ ποσοῦ στόν δικαιοῦχο του κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς (ΕΟΚ) 269/73, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τό ἄρθρο 2 [1] τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1466/73 ὅταν ἀπό τεχνικῆς τελωνειακῆς ἀπόψεως ὁ σίτος ἐτέθη σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία στό κράτος Β, ὁ δέ δικαιοῦχος προσκομίζει τό ἐκδοθέν στό κράτος Β ἔντυπο ἐλέγχου κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς (ΕΟΚ) 2315/69, τό ὁποῖο, μεταξύ ἄλλων, φέρει τήν ἔνδειξη «Bestemt til afsætning til forbrug» (προοριζόμενο γιά διάθεση στήν κατανάλωση) ἤ «Für den freien Verkehr bestimmt» (προοριζόμενο νά τεθεῖ σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία), πλήν ὅμως ὁ σίτος ἐτέθη σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία στό κράτος Β ἀποκλειστικῶς καί μόνο γιά νά ἐπανεξαχθεῖ ἀμέσως μετά πρός ἕνα τρίτο Κράτος μέλος (Γ); Θεωρεῖται ὡς

1 — Πρόκειται, στήν πραγματικότητα, γιά τό ἄρθρο 1.

δεδομένο ἐν προκειμένω ὅτι κατά τήν ἐξαγωγή ἀπό τό κράτος Β πρός τό κράτος Γ ἐτηρήθησαν οἱ διατάξεις περί ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως.»

13 Ἐν ὄψει τῆς διαφορᾶς πού ὑφίσταται μεταξύ τῶν διαφόρων γλωσσικῶν ἀποδόσεων τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ 269/73, εἶναι ἀνάγκη, προκειμένου νά δοθεῖ ἀπάντηση στό ἐθνικό δικαστήριο, αὐτές οἱ διατάξεις καί ὁ κανονισμός πού τίς περιέχει νά ἐπανενταχθοῦν στό ἑνιαῖο σύνολο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως περί τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως καί νά ἑρμηνευθοῦν ἰδίως ὑπό τό φῶς τῶν σκοπῶν τῆς ρυθμίσεως αὐτῆς.

14 Νομική βάση τοῦ συστήματος τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως εἶναι τά ἄρθρα 55-58 τῆς πράξεως περί τῶν ὅρων προσχωρήσεως καί τῶν προσαρμογῶν τῶν συνθηκῶν. Ἀπό τήν παράγραφο 1 τοῦ ἄρθρου 55 προκύπτει ὅτι τό σύστημα αὐτό ἀποβλέπει στήν ἐξίσωση τῶν διαφορῶν στά ἐπίπεδα τιμῶν κατά τίς συναλλαγές τῶν νέων Κρατῶν μελῶν μεταξύ τους καί μέ τήν Κοινότητα ὑπό τήν ἀρχική της σύνθεση, πρός τοῦτο δέ προβλέπει τήν καταβολή ἐξισωτικῶν ποσῶν πού εἰσπράττονται ἀπό τό κράτος εἰσαγωγῆς ἤ χορηγοῦνται ἀπό τό κράτος ἐξαγωγῆς. Συνάγεται, συνεπῶς, ἀπό τό ἄρθρο 55 τῆς πράξεως προσχωρήσεως ὅτι τό σύστημα τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως δέν ἔχει ἐφαρμογή παρά μόνο ἄν μεταξύ τοῦ κράτους ἐξαγωγῆς καί τοῦ κράτους εἰσαγωγῆς ὑπῆρξε πράγματι συναλλαγή μέ ἀντικείμενο τά προϊόντα γιά τά ὁποῖα πρόκειται.

15 Ὁ κανονισμός 229/73 τοῦ Συμβουλίου, περί θεσπίσεως τῶν γενικῶν κανόνων ἐφαρμογῆς τοῦ ἀνωτέρω συστήματος στά σιτηρά καί ἄλλα προϊόντα, ἀναφέρει ἐξ ἄλλου, στήν ἐνάτη αἰτιολογική του σκέψη, ὅτι σκοπός τῶν ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως στίς ἐνδοκοινοτικές συναλλαγές εἶναι «νά καταστεῖ δυνατή ἡ ὑπό ἱκανοποιητικές συνθῆκες διακίνηση τῶν προϊόντων μεταξύ δύο Κρατῶν μελῶν πού ἔχουν διαφορετικά ἐπίπεδα τιμῶν», ἐπιβεβαιώνοντας μέ τόν τρόπο αὐτό ὅτι τό ἐν λόγω σύστημα ἔχει ἐφαρμογή μόνο ὅταν τό οἰκεῖο ἐμπόρευμα πράγματι διακινεῖται μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν κρατῶν καί ὅταν, λόγω τῆς διαθέσεώς του στήν ἐσωτερική ἀγορά τοῦ κράτους, τό ὁποῖο δηλώνεται ὡς τό κράτος εἰσαγωγῆς, ἡ διαφορά τῶν τιμῶν πού ἐνδεχομένως ὑφίσταται μεταξύ αὐτοῦ τοῦ Κράτους μέλους καί τοῦ Κράτους μέλους ἐξαγωγῆς παριστᾶ ἕνα οἰκονομικό παράγοντα πού ἐπηρεάζει πράγματι τίς συναλλαγές μεταξύ τῶν δύο κρατῶν.

16 Ἀπό τήν ρύθμιση αὐτή συνάγεται, ἑπομένως, ὅτι τό γεγονός καί μόνο ὅτι ἕνα προϊόν, προερχόμενο ἀπό ἕνα νέο Κράτος μέλος ἤ ἀπό τήν Κοινότητα ὑπό τήν

ἀρχική της σύνθεση, παραμένει στό ἔδαφος τοῦ Κράτους μέλους πού δηλώνεται ὡς τό κράτος εἰσαγωγῆς ἀποκλειστικῶς καί μόνο πρός τόν σκοπό καί κατά τήν διάρκεια τῆς ἐκπληρώσεως τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων καί τό ὁποῖο, χωρίς νά διατεθεῖ στό ἐμπόριο στό κράτος αὐτό, ἐπανεξάγεται ἀμέσως γιά νά διατεθεῖ στό ἐμπόριο σέ τρίτο Κράτος μέλος, δέν ἀρκεῖ γιά νά δικαιολογήσει τήν ἐφαρμογή μεταξύ τοῦ κράτους ἐξαγωγῆς καί τοῦ κράτους εἰσαγωγῆς ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως. Δεδομένου ὅτι στήν περίπτωση αὐτή δέν ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπός τῆς ἐξισώσεως τῆς διαφορᾶς τῶν τιμῶν, δέν πληροῦται μία οὐσιώδης προϋπόθεση γιά τήν ἐφαρμογή ἑνός ἐξισωτικοῦ ποσοῦ προσχωρήσεως.

17 Ἐν ὄψει ὅλων τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἡ διαφορά πού ὑφίσταται μεταξύ τῶν διαφόρων γλωσσικῶν ἀποδόσεων τοῦ ἐντύπου ἐλέγχου πού προβλέπεται στό ἄρθρο 5, παράγραφος 2, δεύτερο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ 269/73 δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ἀποφασιστική γιά νά γίνει δεκτό ὅτι ἐκεῖνο πού πρέπει νά ἀποδεικνύεται μέ τό ἐν λόγω ἔντυπο ἐλέγχου προκειμένου νά καταβληθεῖ τό ἐξισωτικό ποσό προσχωρήσεως περιορίζεται στήν τήρηση τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων στό Κράτος μέλος τοῦ προορισμοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς πραγματικῆς διαθέσεως τοῦ οἰκείου προϊόντος στήν ἀγορά τοῦ κράτους αὐτοῦ. Ἀπεναντίας, ἀπό τό γεγονός καί μόνο ὅτι ὁ κανονισμός 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς συνεπλήρωσε τό ἀρχικό κείμενο τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου μέ διάταξη πού προβλέπει τήν προσκόμιση τοῦ ἐντύπου ἐλέγχου T 5, συμπληρωμένου μέ τίς προβλεπόμενες γιά τό τετραγωνίδιο 104 ἐνδείξεις, συνάγεται ὅτι τό ἀντικείμενο τῆς ἀνωτέρω ἀποδείξεως ἐαίνει πέρα ἀπό τήν ἁπλή τήρηση τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων πού προβλέπονται στό μή τροποποιηθέν κείμενο τῆς διατάξεως αὐτῆς καί ὅτι, κατά τελολογική καί συστηματική ἑρμηνεία τῆς σχετικῆς ρυθμίσεως, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι περιλαμβάνει τήν διάθεση τοῦ ἐν λόγω προϊόντος στήν ἀγορά τοῦ Κράτους μέλους πού δηλώνεται ὡς τό κράτος προορισμοῦ.

18 Γιά τούς λόγους αὐτούς, πρέπει, συνεπῶς, νά δοθεῖ στό ἐθνικό δικαστήριο ἡ ἀπάντηση ὅτι τό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 269/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1973, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 30ῆς Μαΐου 1973, πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ κατά τήν ἔννοια ὅτι ὁ ἐξαγωγεύς, πού ἀποστέλλει σέ ἕνα νέο Κράτος μέλος γεωργικά προϊόντα ἀπό ἕνα Κράτος μέλος πού ἐφαρμόζει ὑψηλότερες τιμές, δέν δύναται νά ἀξιώσει τήν καταβολή ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως ἄν, τήν ἐκπλήρωση τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων στό Κράτος μέλος πού ἐδηλώθη στίς ἁρμόδεις ἀρχές τοῦ Κράτους μέλους τῆς ἐξαγωγῆς ὡς κράτος προορισμοῦ, δέν ἀκολουθήσει ἡ πραγματική διάθεση τῶν προϊόντων αὐτῶν στήν ἀγορά τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κράτους.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἡ ὁποία ὑπέβαλε παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφασίσει γιά τά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Byret τῆς Κοπεγχάγης, μέ Διάταξη τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1980, ἀποφαίνεται:

Τό ἄρθρο 5, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 269/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1973, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 1466/73 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 30ῆς Μαΐου 1973, πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ κατά τήν ἔννοια ὅτι ὁ ἐξαγωγεύς, πού ἀποστέλλει σέ ἕνα νέο Κράτος μέλος γεωργικά προϊόντα ἀπό ἕνα Κράτος μέλος πού ἐφαρμόζει ὑψηλότερες τιμές, δέν δύναται νά ἀξιώσει τήν καταβολή ἐξισωτικῶν ποσῶν προσχωρήσεως ἄν, τήν ἐκπλήρωση τῶν τελωνειακῶν διατυπώσεων στό Κράτος μέλος πού ἐδηλώθη στίς ἁρμόδιες ἀρχές τοῦ Κράτους μέλους τῆς ἐξαγωγῆς ὡς κράτος προορισμοῦ, δέν ἀκολουθήσει ἡ πραγματική διάθεση τῶν προϊόντων αὐτῶν στήν ἀγορά τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κράτους.

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 27η Ὀκτωβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars